

Sygnatura akt: I C 471/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 04 czerwca 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) z **siedzibą w W.**

przeciwko: **A. N.**

- o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego A. N. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 2.900,00 zł (dwa tysiące dziewięćset złotych zero groszy) wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od tej kwoty za okres od dnia 15 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałej części;
- 3) zasądza od pozwanego A. N. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 1.034,37 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego A. N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych zero groszy) tytułem kosztów dojazdu świadka na rozprawę poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2.(...)

-(...)

- (...),

- (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 04 czerwca 2018 r.

Sygn. akt I C 471/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 stycznia 2017 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego A. N. kwoty 2.900,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż jej roszczenie wynika z art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i ma charakter regresowy w stosunku do pozwanego, który spowodował szkodę kierując pojazdem nie posiadającym obowiązkowego ubezpieczenia OC, wobec uprzedniego wypłacenia świadczenia na rzecz poszkodowanego

Postanowieniem z dnia 6 marca 2017 roku, sygn. akt (...), Sąd Rejonowy L., wobec uprzedniego stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k.4-5).

Strona powodowa, reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, po uzupełnieniu braków formalnych pozwu podtrzymała swoje żądanie w pismach procesowych datowanych na 31 lipca 2017 roku (k.9-10) i 24 kwietnia 2018 roku (k.96-98).

W odpowiedzi na pozew pozwany nie negował braku posiadania polisy OC oraz swojego uczestnictwa w kolizji z dnia zdarzenia, lecz zaprzeczył jej przebiegowi przedstawionemu przez poszkodowanego w zgłoszeniu szkody oraz zarzucił, iż odszkodowanie wypłacone przez powoda było wygórowane, a dokumentacja szkodowa zawierała braki (k.75-79). Pozwany na rozprawie 28 marca 2018 roku uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, ale kwestionował zakres szkody i wysokość roszczenia powoda (k. 81-81v - czas zapisu: od 00:02:21).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 września 2015 roku o godz. 22:50 A. N. kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) i nie posiadając umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu (OC), na ul. (...) w J. nie udzielił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia bocznego z pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez K. U. (1), posiadającym ubezpieczenie OC w (...) S.A. V. (...) stwierdzone polisą (...), bez polisy AC. Za powyższą kolizję pozwany został ukarany przez policję mandatem karnym.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym KPP w B. (k.18);

- pismo (...) S.A. V. (...) (k.19);

- dane IO (k.20-21);

- zaświadczenie z (...) (k.22);

- zgłoszenie szkody (k.23-24);

- wiadomość e-mail (k.26-27);

- płyta CD z aktami szkody (k.99).

W wyniku tego zdarzenia w pojeździe poszkodowanego marki P. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległy: okładzina zderzaka przedniego, drzwi przednie wraz z listwą boczną ochronną, próg, błotnik tylny wraz z listwą ochronną i aluminiowa tarcza tylnego koła. Przeprowadzenie naprawy pojazdu należącego do K. U. (2) nie było ekonomicznie

uzasadnione, ponieważ jego wartość rynkowa przed zdarzeniem wynosiła 5.000,00 zł z VAT, natomiast po zdarzeniu 2.100,00 zł.

Dowody:

- **pismo InterRisk z 07.10.2015 (k.28-29);**

- **decyzja powoda z 13.11.2015 (k.30);**

- **kosztorysy (k.31-44);**

- **płyta CD z aktami szkody (k.99).**

Po przeprowadzeniu postępowania szkodowego powód wypłacił poszkodowanemu K. U. (1) odszkodowanie w kwocie 2.900,00 zł stanowiącej różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed i po szkodzie, a następnie pismem z 23 grudnia 2015 roku wezwał pozwanego do zapłaty wskazanej kwoty w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie to zostało skierowane na adres (...), (...)-(…) K. i 29 grudnia 2015 roku odebrała je matka pozwanego M. N.. Spod wskazanego adresu pozwany wyprowadził się we wrześniu 2015 roku, a M. N. nie przekazała mu pisma powoda, ponieważ nie wiedziała, gdzie wówczas przebywał.

Dowody:

- **decyzja powoda (k.44);**

- **potwierdzenie odbioru pisma (k.45-46);**

- **zeznania świadka M. N. na rozprawie z 16.05.2018 (k.102-102v - czas zapisu: od 00:06:47);**

- **zeznania świadka K. U. (1) na rozprawie z 16.05.2018 (k.102v-103 - czas zapisu: od 00:13:16).**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o przeprowadzone dowody z dokumentów dołączonych do akt, w tym zawartych w aktach szkodowych powoda na płycie CD, a także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. Dokonane przez Sąd ustalenia w zasadniczej części miały charakter bezsporny. Pozwany nie kwestionował, iż w dniu 29 września 2015 roku o godz. 22:50 kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) i w sposób zawiniony doprowadził do zderzenia bocznego z pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez K. U. (1), w którym spowodował uszkodzenia. Wątpliwości nie budziło także istnienie bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanego jako sprawcy oraz szkodą w mieniu.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 518 § 1 pkt 1 i 4 k.c., określający, iż osoba trzecia, która spona wierzytela, nabywa spona wierzytelnosć do wysokoći dokonanej zapłaty m.in. gdy płaci cudzy dług, za który jest odpowiedzialna osobiście albo pewnymi przedmiotami majątkowymi oraz jeżeli to przewidują przepisy szczególne. Tego rodzaju przepisy szczególne są zawarte w ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2003.124.1152 z późn. zm.) – w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzenia. Zgodnie z art. 4 pkt 1 cytowanej ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (OC). Rozwinięcie powyższego obowiązku zawiera art. 23 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Z kolei w myśl art. 98 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, w granicach określonych

na podstawie przepisów rozdziałów 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na osobie, w mieniu, w mieniu i na osobie, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zasadą jest, że Fundusz jest obowiązany zaspokoić roszczenie, o którym mowa w art. 98 ust. 1 i 1a, w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania akt szkody od zakładu ubezpieczeń lub syndyka upadłości (art. 109 ust. 1 ustawy). Natomiast zgodnie z art. 110 ust. 1 w/w ustawy z chwilą wypłaty przez Fundusz odszkodowania, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 1 pkt 3 i ust. 1a, sprawca szkody i osoba, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2, są obowiązani do zwrotu Funduszowi spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów.

Pojazd, którym kierował A. N. w dacie zdarzenia nie był objęty umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Odszkodowanie na rzecz poszkodowanego K. U. (1) zostało wypłacone przez (...) w W., a następnie strona powodowa zasadnie zwróciła się do pozwanego o zwrot tej kwoty na zasadzie regresu. Wobec braku dobrowolnego uregulowania należności przez A. N., stronie powodowej przysługiwało zatem uprawnienie do wytoczenia powództwa.

Rozpoznając roszczenie o zwrot wypłaconego świadczenia ubezpieczeniowego Sąd nie jest bezwzględnie związany wysokością faktycznie wypłaconego odszkodowania. Wysokość dochodzonego roszczenia regresowego podlega kontroli sądu. Granicą odpowiedzialności sprawcy szkody jest jej rzeczywista wysokość, która nie może przekraczać faktycznie wypłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania. W toku procesu pozwany może kwestionować wysokość i zakres świadczeń wypłaconych przez zakład ubezpieczeń podnosząc w szczególności, że ubezpieczyciel świadczył nadmiernie w stosunku do szkody poniesionej przez pokrzywdzonego. Jeżeli adresat roszczenia regresowego podniesie tego rodzaju zarzut, Sąd jest zobowiązany zbadać zasadność zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela lub prawidłowość ustalenia przez ubezpieczyciela jego wysokości. Wykazanie przez sprawcę szkody, że zakład ubezpieczeń spełnił świadczenie zbędne lub nadmierne skutkować będzie oddaleniem lub odpowiednim obniżeniem wysokości dochodzonego roszczenia regresowego (vide: J. Miaskowski, K. Niezgoda, P. Skawiński, Ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Komentarz. Warszawa 2012, uwaga 9 do art. 43).

W niniejszej sprawie w odniesieniu do wysokości wypłaconego na rzecz poszkodowanego K. U. (1) odszkodowania, pozwany podnosił, iż było ono zawyżone i kwestionował kosztorys wyceny szkody pojazdu, podając, iż kierownica nie była skórzana, a lusterka nie miały koloru nadwozia – tak jak to zostało przyjęte w postępowaniu szkodowym.

Zarzuty pozwanego należało uznać za bezzasadne, ponieważ zarówno kierownica, jak i lusterka w pojeździe poszkodowanego nie uległy uszkodzeniu, a ponadto wartość odszkodowania nie została ustalona w oparciu o wycenę naprawy uszkodzeń występujących w pojeździe, lecz zastosowano metodę różnicową polegającą na pomniejszeniu wartości pojazdu sprzed zdarzenia, o jego wartość po zdarzeniu. Prawidłowość przyjętej przez powoda metody oszacowania szkody nie budzi wątpliwości Sądu, tym bardziej, iż wartość pojazdu przed szkodą określono w sposób korzystny dla pozwanego - na kwotę 5.000,00 zł, a więc niższą, niż to wynikało z zeznań świadka K. U. (1), który podał iż nabył go za 7.000,00 zł. Trudno jest także zarzucać stronie powodowej, aby ustaliła świadczenie odszkodowawcze w nadmiernej wysokości w sytuacji, gdy to na niej w pierwszej kolejności ciążył obowiązek jego wypłaty. Wskazane odszkodowanie było objęte zakresem dyspozycji art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, wobec czego powodowi należy się jego zwrot. Uznając roszczenie powoda za zasadne w zakresie należności głównej, w pkt I wyroku Sąd zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 2.900,00 zł.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty należności w terminie 30 dni pod adres, pod którym A. N. już od kilku miesięcy nie mieszkał

i zostało ono faktycznie doręczone M. N., która mu tego pisma nie przekazała. Oznacza to, iż pozwany w sposób obiektywny nie mógł pozostawać w zwłoce od dnia 29 stycznia 2016 roku. O roszczeniu powoda pozwany dowiedział się dopiero z chwilą doręczenia mu pozwu, a zatem wyznaczony termin spełnienia świadczenia przypadł na dzień 14 lutego 2018 roku. W tej sytuacji powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego, to jest od 15 lutego 2018 roku (pkt 1 wyroku), natomiast roszczenie o odsetki za okres od 29 stycznia 2016 roku do 14 lutego 2018 roku podlegało oddaleniu (pkt 2 wyroku).

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu w pkt 3 wyroku stanowił art. 100 k.p.c. Powód uległ pozwanemu tylko co do nieznaczącej części swojego żądania, dlatego Sąd włożył na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez powoda w toku postępowania. Zasądzona z tego tytułu kwota 1.034,37 zł obejmowała: 100,00 zł opłaty od pozwu, 0,37 zł opłaty manipulacyjnej uiszczanej w postępowaniu elektronicznym, 34,00 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentów stwierdzających udzielenie pełnomocnictw i 900,00 zł wynagrodzenia adwokackiego, którego wysokość określono w stawce minimalnej w oparciu o § 2 pkt 3 obowiązującego w dacie wniesienia pozwu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).

Występujące w toku procesu wydatki w kwocie 30,00 zł związane ze zwrotem kosztów dojazdu na rozprawę świadka zostały tymczasowo pokryte ze środków Skarbu Państwa, natomiast ostatecznie należało nimi obciążyć pozwanego zgodnie z art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.), o czym Sąd postanowił w pkt 4 sentencji.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...).

2. (...)

- (...),

3. (...)

W., dnia 29 czerwca 2018 roku

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska